

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Χωρίς να θέλω να περιαυτολογήσω, μπορώ να πω ότι, όταν ο Βολόντια με χτύπησε στ' αυτί και μ' έφτυσε στο κούτελο, του έδωσα μια, που θα του μείνει αξέχαστη. Μετά ήταν που τον χτύπησα με την γκαζιέρα, ενώ με το σίδερο τον χτύπησα το βράδυ. Δηλαδή δεν πέθανε καθόλου ακαριαία. Αυτό δεν αποδεικνύει ότι το πόδι τού το έκοψα πριν βραδιάσει. Τότε ήταν ακόμα ζωντανός. Τον Αντριούσα, όμως, τον σκότωσα απλώς από κεκτημένη ταχύτητα και συνεπώς δεν θεωρώ τον εαυτό μου υπεύθυνο γι' αυτό. Γιατί ήρθαν κι έπεσαν στα χέρια μου ο Αντριούσα κι η Γελιζαβέτα Αντόνοβνα; Δεν είχαν κανένα λόγο να πεταχτούν πίσω απ' την πόρτα. Με κατηγορούν ότι είμαι αιμοδιψής, λένε ότι ήπια αίμα, μα δεν είναι αλήθεια – μονάχα έγλειψα τις λιμνούλες και τους λεκέδες απ' το πάτωμα. Είναι απολύτως φυσιολογική ανάγκη του ανθρώπου να εξαφανίζει τα ίχνη του, ακόμη κι όταν πρόκειται για το πιο μηδαμινό έγκλημα. Επίσης, δεν βίασα τη Γελιζαβέτα Αντόνοβνα. Πρώτον, δεν ήταν πια παρθένα και δεύτερον, ό,τι έκανα το έκανα μ' ένα πτώμα και άρα δεν έχει λόγο να παραπονιέται. Τι σημαίνει που ήταν ετοιμόγεννη; Εγώ το παιδί το τράβηξα έξω. Δεν φταίω εγώ που δεν του έμελλε να ζήσει σ' αυτό τον κόσμο. Δεν του ξεκόλλησα εγώ το κεφάλι, ήταν που είχε λεπτό λαιμό. Δεν είχε πλαστεί γι' αυτή τη ζωή. Είναι αλήθεια ότι με την μπότα μου έλιωσα το σκύλο τους. Αλλά είναι πια τελείως κυνικό να με κατηγο-

ρούν για το θάνατο ενός σκυλιού, όταν δυο βήματα παραδίπλα, θα έλεγα, αφανίστηκαν τρεις ανθρώπινες ζωές. Το παιδί δεν το υπολογίζω. Εντάξει, σ' όλα αυτά (μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας) θα ήταν δυνατό να διακρίνει κανείς μια σχετική σκληρότητα εκ μέρους μου. Το να θεωρείται όμως έγκλημα ότι κάθισα και αφόδευσα επάνω στα θύματά μου – ε, αυτό, συγγνώμη, αλλά είναι παράλογο. Η αφόδευση είναι φυσική ανάγκη και συνεπώς σε καμία περίπτωση δεν είναι έγκλημα. Καταλαβαίνω, λοιπόν, την ανησυχία του συνηγόρου μου, ελπίζω ωστόσο σε πλήρη δικαίωσή μου.

Τρίτη 10 Ιουνίου 1941